

Άγιος Μάρκος ο Ασκητής: Τα 226 κεφάλαια περί αυτών που νομίζουν ότι δικαιώνονται από τα έργα τους (Φιλοκαλία των Ιερών Νηπτικών, α' τόμος)

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

agios-markos-o-asketes-25

1. Η παρανομία των κοσμικών θα ελεγχθεί με όσα γράφονται παρακάτω, από εκείνους που έχουν σταθερή πίστη και γνώρισαν την αλήθεια.
2. Ο Κύριος, θέλοντας να φανερώσει ότι κάθε εντολή αποτελεί χρέος μας και ότι η υιοθεσία είναι δωρεά Του, με το αίμα Του χαρισμένη στους ανθρώπους, λέει: «Όταν κάνετε όλα τα διαταγμένα σ' εσάς, να λέτε, είμαστε δούλοι τιποτένιοι και κάναμε ότι χρωστούσαμε να κάνομε»(50). Γι' αυτό η βασιλεία των Ουρανών δεν είναι μισθός για έργα, αλλά χάρη του Κυρίου που έχει ετοιμαστεί για τους πιστούς δούλους Του.
3. Δεν απαιτεί ο δούλος σαν μισθό την ελευθερία, αλλά ευαρεστεί τον Κύριο σαν χρεώστης και την περιμένει κατά χάρη.
4. Ο Χριστός πέθανε σύμφωνα με τις Γραφές για τις αμαρτίες μας(51), και σ' εκείνους που τον υπηρετούν καλώς, χαρίζει ελευθερία. Γιατί λέει: «Εύγε δούλε άξιε και πιστέ! Στάθηκες πιστός στα λίγα, θα σου εμπιστευθώ τα πολλά. Έλα μέσα στη χαρά του Κυρίου σου»(52).
5. Δεν είναι ακόμα δούλος πιστός, εκείνος που βασίζεται στη ψιλή γνώση των θείων, αλλά εκείνος που δείχνει την πίστη του με την εκπλήρωση των εντολών του Χριστού.
6. Εκείνος που τιμά τον Κύριο, εκτελεί εκείνα που Αυτός διατάζει. Όταν σφάλλει ή παρακούσει, υπομένει τις συνέπειες, αφού οφείλονται σ' αυτόν.
7. Αν είσαι φιλομαθής, να γίνεις και πρόθυμος εκτελεστής των θείων εντολών, γιατί η ψιλή γνώση των θείων «φουσκώνει»(53) τον άνθρωπο.
8. Οι πειρασμοί που μας έρχονται αναπάντεχα, είναι θεία οικονομία και μας διδάσκουν να είμαστε φιλόπονοι στην εργασία των εντολών, και χωρίς να το θέλομε μας ελκύουν στην μετάνοια.

9. Οι θλίψεις που έρχονται στους ανθρώπους είναι γεννήματα των αμαρτιών και κακιών τους. Αν τις υπομένουμε με προσευχή, τότε βλέπομε να έρχονται πάλι τα καλά.

10. Μερικοί που τους παίνεψαν για αρετή ευχαριστήθηκαν και την ηδονή της κενοδοξίας τη νόμισαν για θεία παρηγοριά. Άλλοι που ελέγχθηκαν για αμαρτία πόνεσαν, και τον ωφέλιμο πόνο τον νόμισαν ότι είναι ενέργεια της κακίας.

11. Όσοι με πρόφαση τους αγώνες τους υπερηφανεύονται σε βάρος των πιο αμελών, αυτοί νομίζουν ότι δικαιώνονται από τα σωματικά τους έργα. Όσοι, βασιζόμενοι στην ψιλή και χωρίς έργα γνώση, περιφρονούμε όσους δεν γνωρίζουν τα θεία, είμαστε πολύ πιο ανόητοι από αυτούς.

12. Αν δεν έχουμε έργα, δεν είναι ακόμη βέβαιη η γνώση μας και αν ακόμη είναι αληθινή. Γιατί σε κάθε περίπτωση την επιβεβαίωση την αποτελεί το έργο.

13. Πολλές φορές από την αμέλεια για την πράξη σκοτίζεται και η γνώση. Γιατί εκείνοι οι οποίοι παραμέλησαν τελείως την πνευματική εργασία, αυτών και οι ενθυμήσεις θα σβήσουν με τον χρόνο.

14. Γι' αυτό η Γραφή συμβουλεύει να αποκτήσομε πλήρη γνώση για τον Θεό, για να τον υπηρετούμε ορθά με τα έργα μας.

15. Όταν με τρόπο φανερό εκτελούμε τις εντολές, παίρνομε την ανάλογη αμοιβή μας από τον Κύριο και ωφελούμαστε ψυχικά ανάλογα με το σκοπό της προαιρέσεως.

16. Εκείνος που θέλει να κάνει κάτι και δεν μπορεί, είναι σαν να το έκανε, απέναντι στον καρδιογνώστη Θεό. Αυτό ισχύει και για τα καλά και για τα κακά.

17. Ο νους, και χωρίς το σώμα πολλά πράττει, καλά και κακά. Το σώμα όμως χωρίς το νου, τίποτε από αυτά δεν μπορεί να κάνει, γιατί πριν από την πράξη αναγνωρίζεται ο νόμος της ελευθερίας και αποφασίζει ο νους τι να πράξει και τι να μην πράξει.

18. Μερικοί, ενώ δεν τηρούν τις εντολές, νομίζουν ότι πιστεύουν ορθά. Μερικοί πάλι που τις τηρούν, περιμένουν τη Βασιλεία σαν μισθό που τους τον χρεωστεί ο Θεός. Και οι δύο βρίσκονται έξω από την αλήθεια.

19. Από τον κύριο ενός δούλου, δεν οφείλεται μισθός στον δούλο, ούτε πάλι ελευθερώνονται εκείνοι που δεν υπηρετούν σωστά.

20. Αν ο Χριστός πέθανε για μας(54), σύμφωνα με τις Γραφές, και δε ζούμε για τον εαυτό μας, αλλά για Εκείνον που πέθανε για μας και αναστήθηκε(55), είναι φανερό ότι χρεωστούμε να Τον υπηρετούμε μέχρι θανάτου. Πώς λοιπόν θα σκεφτούμε ότι μας χρεωστεί ο Χριστός την υιοθεσία;

21. Ο Χριστός είναι Κύριος ουσιαστικά και Κύριος κατ' οικονομίαν, επειδή και χωρίς να υπάρχομε μας έπλασε και αφού πεθάναμε εξαιτίας της αμαρτίας, μας εξαγόρασε με το Αίμα Του, και σ' εκείνους που πιστεύουν σ' αυτό δώρισε τη χάρη.

22. Όταν ακούσεις τη Γραφή που λέει ότι «θα αποδώσει στον καθένα κατά τα έργα του»(56), μη σκεφτείς έργα άξια της κολάσεως ή της Βασιλείας, αλλά έργα της πίστεως ή της απιστίας σ' Αυτόν, τα οποία ο Χριστός ανταποδίδει στον καθένα, όχι σαν να κάνει δοσοληψία εμπορική αλλά ως Θεός δημιουργός και αγοραστής μας (με το Αίμα Του).

23. Όσοι αξιωθήκαμε και βαπτισθήκαμε, τα καλά έργα δεν τα προσφέρομε στο Θεό για να λάβομε ανταπόδοση γι' αυτά, αλλά για να φυλάξομε την καθαρότητα του αγίου Βαπτίσματος.

24. Κάθε καλό έργο που κάνομε, μας κάνει να απέχομε από το αντίθετό του κακό, αλλά δεν μπορεί να μας προσθέσει αγιασμό χωρίς τη θεία χάρη.

25. Ο εγκρατής απέχει από τη λαιμαργία. Ο ακτήμονας από την πλεονεξία. Ο ήσυχος από την πολυλογία. Ο αγνός από την φιληδονία. Ο σεμνός από την πορνεία. Ο αυτάρκης από την φιλαργυρία. Ο πράος από την ταραχή. Ο ταπεινός από την κενοδοξία. Ο υποτακτικός από τη φιλονεικία. Ο ελεγκτικός από την υποκρισία. Επίσης, ο προσευχόμενος από την απελπισία, ο φτωχός από τα πολλά χρήματα, ο ομολογητής από την άρνηση, ο μάρτυρας από την ειδωλολατρεία. Βλέπεις πώς κάθε αρετή που γίνεται μέχρι θανάτου, δεν είναι άλλο παρά αποχή από την αμαρτία; Η αποχή από την αμαρτία είναι φυσικό έργο και όχι αντάλλαγμα της Βασιλείας των Ουρανών.

26. Ο άνθρωπος μόλις και μπορεί να φυλάξει όσα επιβάλλει η φύση του. Ο Χριστός δια του Σταυρού χαρίζει την υιοθεσία.

27. Υπάρχει εντολή μερική (που αφορά στο μέρος), και άλλη που τα συμπεριλαμβάνει όλα. Με την μερική διατάζει να δίνει κανείς σ' εκείνον που δεν έχει(57), με την άλλη διατάζει να απαρνείται κανείς όλα τα υπάρχοντά του(58).

28. Υπάρχει ενέργεια της χάρης την οποία αγνοεί ο νήπιος πνευματικά, και υπάρχει άλλη ενέργεια της κακίας που μοιάζει με την αλήθεια. Καλό είναι να μην τα

παρατηρούμε αυτά, για να μην πέσομε σε πλάνη, ούτε να τα αναθεματίζομε, μην τυχόν και είναι αληθινά, αλλά όλα να τα αναφέρομε με ελπίδα στο Θεό. Γιατί Αυτός γνωρίζει την χρησιμότητα και των δύο.

29. Εκείνος που θέλει να περάσει τη νοητή θάλασσα των παθών, μακροθυμεί, ταπεινοφρονεί, αγρυπνεί, εγκρατεύεται. Αν προσπαθήσει να περάσει χωρίς αυτά τα τέσσερα, ταραάζει μόνο την καρδιά, να περάσει όμως δεν μπορεί.

30. Η ησυχία είναι αποκοπή των κακών. Αν πάρει και τις προηγούμενες τέσσερις αρετές μαζί με προσευχή, δεν υπάρχει συντομότερη βοήθεια προς απόκτηση της απάθειας.

31. Δεν μπορεί να ησυχάσει ο νους, αν δεν ησυχάσει το σώμα. Ούτε να καταργήσει τον τοίχο που τα χωρίζει, χωρίς ησυχία και προσευχή.

32. Η κατώτερη φύση μας που δουλεύει στις επιθυμίες της σάρκας, επιθυμεί εναντίον της πνευματικής φύσεώς μας που εμπνέεται από το Άγιο Πνεύμα. Εκείνοι που συμπεριφέρονται σύμφωνα με τις εμπνεύσεις του Αγίου Πνεύματος, δεν εκτελούν τις επιθυμίες της σάρκας(59).

33. Δεν υπάρχει τέλεια προσευχή χωρίς νοερή επίκληση. Όταν χωρίς περισπασμό φωνάζει δυνατά ο νους, θα επακούσει ο Κύριος.

34. Ο νους όταν προσεύχεται χωρίς περισπασμό, προσεκτικά και επίμονα, πιέζει και συντρίβει την καρδιά. Μια καρδιά γεμάτη συντριβή και ταπείνωση ο Θεός δεν θα την εξουδενώσει(60).

35. Και η προσευχή αρετή λέγεται, αν και είναι μητέρα των αρετών. Γιατί γεννά τις αρετές δια μέσου της ενώσεως με τον Χριστό.

36. Ό,τι κάνομε χωρίς προσευχή και καλή ελπίδα, ύστερα αποδεικνύεται βλαβερό και ατελές.

37. Όταν ακούσεις ότι «θα είναι οι τελευταίοι πρώτοι και οι πρώτοι τελευταίοι»(61), να σκεφτείς μετόχους αρετών και μετόχους αγάπης. Γιατί η αγάπη είναι τελευταία μεταξύ των αρετών κατά την τάξη, πρώτη όμως στην αξία. Και όλες τις αρετές που πραγματοποιήθηκαν πριν από αυτή, τις αποδεικνύει τελευταίες.

38. Αν πάνω στη προσευχή σου σε καταλάβει ακηδία, ή στενοχωρηθείς με διάφορους τρόπους από την κακία, θυμήσου το θάνατό σου και τις φοβερές κολάσεις. Καλύτερα να προσκολλάσαι στο Θεό με προσευχή και ελπίδα(62), παρά να έχεις εξωτερικές ενθυμήσεις, και αν ακόμη είναι ωφέλιμες.

39. Καμιά από τις αρετές δεν μπορεί να ανοίξει από μόνη της το δρόμο προς το Θεό, αν δεν εξαρτώνται όλες με ακολουθία η μια από την άλλη.

40. Δεν είναι εγκρατής εκείνος που τρέφεται με λογισμούς. Ακόμη και αν είναι ωφέλιμοι, δεν είναι πιο ωφέλιμοι από την ελπίδα.

41. Θανάσιμη αμαρτία είναι εκείνη για την οποία δεν μετανοεί ο άνθρωπος. Και άγιος αν προσευχηθεί γι' αυτήν για άλλον, δεν εισακούεται.

42. Εκείνος που μετανοεί σωστά, δεν βάζει αντιμέτρημα στις παλιές αμαρτίες τον κόπο, αλλά με αυτόν εξιλεώνει τον Θεό.

43. Αν έχουμε χρέος να κάνομε κάθε ημέρα όσα καλά μπορεί να κάνει ο άνθρωπος, τι λοιπόν θα ανταποδώσομε στο Θεό για τις προηγούμενες αμαρτίες μας;

44. Όσο υπερβολική αρετή αν πραγματοποιήσουμε σήμερα, αυτό δεν επιφέρει ανταπόδοση, αλλά είναι έλεγχος ότι στο παρελθόν είμασταν αμελείς.

45. Εκείνος που θλίβεται νοερά και αναπαύεται σαρκικά, είναι όμοιος μ' εκείνον που θλίβεται σωματικά και διασκορπίζεται νοερά.

46. Η θεληματική θλίψη και από τα δύο, συνεργεί και στο ένα και στο άλλο: η διανοητική συνεργεί στη σαρκική και η σαρκική στη διανοητική, γιατί η σύνθεσή τους γίνεται πιο κοπιαστικά.

47. Μεγάλη αρετή είναι να υπομένει κανείς τις επερχόμενες θλίψεις, και να αγαπά τον πλησίον που τον μισεί, σύμφωνα με τον λόγο του Κυρίου(63).

48. Δείγμα αγάπης χωρίς υποκρισία είναι η συγχώρηση των αδικημάτων. Γιατί και ο Κύριος έτσι αγάπησε τον κόσμο.

49. Δεν είναι δυνατό να συγχωρήσει κανείς με την καρδιά του τα παραπτώματα των άλλων, αν δεν έχει αληθινή πνευματική γνώση, γιατί αυτή φανερώνει τις θλίψεις στον καθένα σαν δικές του.

50. Τίποτε δεν θα χάσεις από όσα αφήσεις συγχωρώντας για τον Κύριο. Γιατί στον ίδιο καιρό θα έρθουν πολλαπλάσια.

51. Όταν λησμονήσει κανείς ότι σκοπός του είναι η ευσέβεια, τότε το φανερό έργο της αρετής είναι ανώφελο.

52. Αν σε κάθε άνθρωπο η στραβή κατεύθυνση του νου είναι βλαβερή, πολύ περισσότερο είναι σ' εκείνους που έχουν σαν κανόνα της ζωής τους την ακρίβεια σε λόγους, σε πράξεις και σε λογισμούς.

53. Να φιλοσοφείς έμπρακτα σχετικά με τη βούληση του ανθρώπου και την ανταπόδοση του Θεού. Γιατί τα λόγια δεν είναι ωφελιμότερα ή σοφότερα από τα έργα.

54. Στους κόπους για χάρη της ευσέβειας επακολουθεί η θεία βοήθεια. Αυτό πρέπει να το μάθουμε από το θείο νόμο και τη συνείδηση.

55. Ένας δέχτηκε μια γνώμη και απρόσεκτα την κράτησε. Άλλος τη δέχτηκε και έκανε τη σύγκρισή της με την αλήθεια. Ερωτάται, ποιος από τους δύο ενήργησε με μεγαλύτερη ευσέβεια;

56. Γνώση αληθινή είναι η υπομονή των θλίψεων και το να μην κατηγορείς τους ανθρώπους για τις συμφορές σου.

57. Εκείνος που κάνει το καλό και ζητεί ανταπόδοση, δεν υπηρετεί το Θεό αλλά το θέλημά του.

58. Δεν είναι δυνατόν εκείνος που αμάρτησε να ξεφύγει παρά με την μετάνοια που αρμόζει στο σφάλμα του.

59. Μερικοί λένε, δεν μπορούμε να πράξουμε το αγαθό, αν δε δεχτούμε ενεργώς τη χάρη του Πνεύματος.

60. Πάντοτε εκείνοι που είναι με την προαίρεσή τους προσηλωμένοι στις ηδονές, δε φροντίζουν να κάνουν εκείνο που μπορούν, νομίζοντας ότι στον αγώνα τους μένουν αβοήθητοι από το Θεό.

61. Η χάρη δόθηκε μυστικά σε όσους βαπτίσθηκαν στο όνομα του Χριστού, ενεργεί όμως σ' αυτούς ανάλογα με την εργασία των εντολών. Και κρυφά η χάρη δεν παύει να μας βοηθεί, από εμάς όμως εξαρτάται να πράττουμε το αγαθό κατά δύναμη.

62. Στην αρχή η χάρη κατά κάποιο τρόπο που αρμόζει στο Θεό, ανασηκώνει την πεσμένη συνείδηση. Γι' αυτό και κακοποιοί που μετανόησαν ευαρέστησαν τον Θεό.

63. Άλλοτε η χάρη είναι κρυμμένη στη διδασκαλία του πλησίον μας. Κάποτε ακολουθεί την ανάγνωση και με φυσική ακολουθία διδάσκει τη δική της αλήθεια.

Αν λοιπόν της φυσικής αυτής ακολουθίας δεν κρύψουμε το τάλαντο (που λάβαμε με αυτούς τους τρόπους), στη χαρά του Κυρίου ενεργώς θα εισέλθουμε(64).

64. Εκείνος ο οποίος πριν εργαστεί τις εντολές ζητεί τις ενέργειες του Πνεύματος, είναι όμοιος με δούλο που τον αγόρασαν και ο οποίος μόλις αγοράστηκε, μαζί με το τίμημα, ζητεί να του δώσουν γραμμένο και το χαρτί της ελευθερίας.

65. Εκείνος που βρίσκει ότι οι θλίψεις του έρχονται από τη δικαιοσύνη του Θεού, αυτός αναζητώντας τον Κύριο βρήκε γνώση μαζί με δικαιοσύνη(65).

66. Αν εννοήσεις κατά τη Γραφή ότι «σε όλη τη γη βρίσκονται οι κρίσεις του Κυρίου»(66), τότε κάθε συμφορά σου γίνεται δάσκαλος θεογνωσίας.

67. Ανάλογα με τη σκέψη κάθε ανθρώπου, του έρχεται αυτό που πρέπει. Την ποικιλία του πειρασμού που χρειάζεται, τη γνωρίζει μόνο ο Θεός.

68. Όταν οι άνθρωποι σου κάνουν κάποια ατιμία, ευθύς σκέψου ότι θα σου έρθει κάποια δόξα από το Θεό. Και για την ατιμία δεν θα νοιώσεις λύπη και ταραχή, αλλά και στη δόξα θα μείνεις πιστός και δεν θα κατακριθείς όταν σου έρθει.

69. Όταν επαινείσαι από το πλήθος κατ' ευδοκίαν του Θεού, μην ανακατέψεις καμιά επίδειξη σε ό,τι οικονόμησε ο Θεός, για να μην αλλάξουν τα πράγματα και πέσεις στο αντίθετο.

70. Ο σπόρος δεν αυξάνεται χωρίς γη και νερό. και ο άνθρωπος δεν θα ωφεληθεί χωρίς εκούσιους κόπους και θεία βοήθεια.

71. Δε γίνεται να πέσει βροχή χωρίς σύννεφο. ούτε χωρίς αγαθή εσωτερική μαρτυρία (συνείδηση), να ευαρεστήσει κανείς το Θεό.

72. Μην αρνείσαι να μαθαίνεις, και ας τυχαίνει να ξέρεις πάρα πολλά. Γιατί αυτό που μπορεί να οικονομήσει ο Θεός είναι πολύ πιο ωφέλιμο από τη δική μας φρόνηση.

73. Όταν από κάποια ηδονή, η καρδιά ξεγλιστρήσει από τον τόπο της φιλοπονίας της, τότε σαν πέτρα πολύ βαριά που κυλάει προς τα κάτω, δεν μπορεί εύκολα να συγκρατηθεί.

74. Όπως ένα μοσχάρι άπειρο που ψάχνοντας για χορτάρι έφτασε σε απόκρημνο τόπο, έτσι η ψυχή αποπλανάται λίγο-λίγο από τους λογισμούς.

75. Όταν ο νους, με ανδρεία που δίνει ο Κύριος, αποσπά την ψυχή από χρόνια συνήθεια αμαρτίας, τότε η καρδιά είναι σαν να κολάζεται από δημίους που την σέρνουν ο ένας από δω κι ο άλλος από κει, ο νους δηλαδή και το πάθος.

76. Όπως εκείνοι που ταξιδεύουν στη θάλασσα για χάρη της ελπίδας του κέρδους, ευχαρίστως υποφέρουν τον καύσωνα του ήλιου, έτσι κι εκείνοι που μισούν την κακία, αγαπούν τον έλεγχο. Γιατί η κάψα του ήλιου είναι αντίθετη στους ανέμους κι ο έλεγχος αντίθετος στα πάθη.

77. Όπως το να ταξιδεύεις χειμώνα ή Σάββατο(67) είναι πόνος στη σάρκα και βεβήλωση στη ψυχή, έτσι είναι η επανάσταση των παθών σε γηραλέο σώμα και σε ψυχή αφιερωμένη στο Θεό.

78. Κανείς δεν είναι τόσο αγαθός και σπλαχνικός όσο ο Κύριος. Κι όμως εκείνον που δεν μετανοεί, ούτε Αυτός τον συγχωρεί.

79. Πολλοί λυπόμαστε για τις αμαρτίες μας, τις αιτίες τους όμως τις δεχόμαστε με πολλή ευχαρίστηση.

80. Ο τυφλοπόντικας που σέρνεται κάτω από τη γη, είναι τυφλός και δεν μπορεί να βλέπει τα άστρα. Κι εκείνος που δεν πιστεύει για τα πρόσκαιρα, ούτε για τα αιώνια μπορεί να πιστεύει.

81. Χάρη πριν από τη χάρη, η αληθινή πνευματική γνώση έχει δωρηθεί από το Θεό στους ανθρώπους. Προπάντων διδάσκει εκείνους που τη δέχτηκαν να πιστεύουν στον δωρητή Θεό.

82. Όταν μια αμαρτωλή ψυχή δεν δέχεται ευχαρίστως τις θλίψεις που της έρχονται, τότε οι Άγγελοι λένουν γι' αυτήν: «Θεραπέυσαμε τη Βαβυλώνα αλλά δεν έγινε καλά»(68).

83. Εκείνος που λησμονεί την αληθινή γνώση, αγωνίζεται για χάρη των αντιθέτων σαν να ήταν αυτά που συμφέρουν στους ανθρώπους.

84. Όπως η φωτιά δεν μπορεί να ζήσει μέσα στο νερό, έτσι και λογισμός αισχρός δε ζει μέσα σε ψυχή που αγαπά το Θεό, γιατί κάθε φιλόθεος αγαπά τους κόπους. Και ο εκούσιος κόπος είναι εκ φύσεως εχθρός της ηδονής.

85. Το πάθος όταν στην πράξη επικρατήσει με θέλησή μας, ύστερα και χωρίς να θέλει ο άνθρωπος δια της βίας τον κατακυριεύει.

86. Των ακουσίων λογισμών αγαπούμε τις αιτίες και γι' αυτό μας επιτίθενται. Των

εκουσίων λογισμών βέβαια αγαπούμε και τα αντικείμενα.

87. Η οίηση και η αλαζονεία είναι αίτια της βλασφημίας. Η φιλαργυρία και η κενοδοξία είναι αίτια της ασπλαχνίας και της υποκρισίας.

88. Όταν δει ο διάβολος ότι ο νους προσευχήθηκε με την καρδιά του, τότε επιτίθεται με μεγάλους και δόλιους πειρασμούς. Γιατί μικρές αρετές δεν θέλει να τις ανατρέπει με μεγάλες εφόδους.

89. Λογισμός που πολυκαιρίζει στον άνθρωπο, φανερώνει ότι έχει εμπαθή αγάπη προς το πράγμα. Αν εξαφανίζεται γρήγορα, φανερώνει πόλεμο και αντίπραξη του ανθρώπου εναντίον του λογισμού αυτού.

90. Τρεις νοερές περιοχές υπάρχουν όπου μπαίνει ο άνθρωπος έπειτα από μεταβολή, το «κατά φύσιν», το «υπέρ φύσιν» και το «παρά φύσιν». Όταν βρίσκεται στο «κατά φύσιν», βρίσκει τον εαυτό του αίτιο των πονηρών λογισμών και εξομολογείται στο Θεό τις αμαρτίες του, αναγνωρίζοντας τις αιτίες των παθών. Όταν έρθει στο «παρά φύσιν», λησμονεί τη δικαιοσύνη του Θεού και φιλονικεί με τους ανθρώπους ότι τάχα τον αδικούν. Όταν φτάσει στο «υπέρ φύσιν», βρίσκει τους καρπούς του αγίου Πνεύματος που είπε ο Απόστολος, αγάπη, χαρά, ειρήνη κτλ.(69). Και ξέρει ότι αν προτιμά τις σωματικές φροντίδες δεν μπορεί να παραμένει εκεί. Κι εκείνος που φεύγει από την περιοχή αυτή, δηλαδή από το «υπέρ φύσιν», πέφτει στην αμαρτία και στις φοβερές δοκιμασίες που επακολουθούν, αν όχι αμέσως, αλλά στον καιρό τους, καθώς γνωρίζει η δικαιοσύνη του Θεού.

91. Τόσο αληθινή είναι η πνευματική γνώση κάθε ανθρώπου, όσο την βεβαιώνουν η πραότητα, η ταπείνωση και η αγάπη.

92. Κάθε βαπτισμένος Ορθόδοξος έλαβε μυστικά όλη τη χάρη. Πληροφορείται γι' αυτό ανάλογα με την εργασία των εντολών.

93. Εντολή Χριστού που εκτελείται συνειδητά, ανάλογα με τις λύπες της καρδιάς, χαρίζει παρηγοριά. Αλλά κάθε τι από αυτά έρχεται στον καιρό του.

94. Να κάνεις σταθερή και επίμονη δέηση για κάθε πράγμα, ώστε τίποτε να μην κάνεις χωρίς την βοήθεια του Θεού.

95. Κανένα άλλο πράγμα δεν είναι πιο αποτελεσματικό από την προσευχή. Και για καλή διάθεση και ευμένεια του Θεού, κανένα άλλο πιο ωφέλιμο.

96. Κάθε εργασία εντολών περικλείεται στην προσευχή. Γιατί από την αγάπη του Θεού τίποτε ανώτερο δεν υπάρχει.

97. Προσευχή προσεκτική που δεν περισπάται εδώ κι εκεί είναι σημάδι φιλοθείας εκείνου που την κρατεί και την συνεχίζει. Αμέλεια της προσευχής αυτής και περιπλάνηση του νου είναι τεκμήριο φιληδονίας.

98. Εκείνος που αγρυπνεί και μακροθυμεί και προσεύχεται χωρίς να στενοχωρείται, προφανώς είναι μέτοχος Πνεύματος Αγίου. Εκείνος που στενοχωρείται σ' αυτά αλλά υπομένει εκουσίως, και αυτός γρήγορα λαμβάνει βοήθεια από το Θεό.

99. Εντολή από εντολή διαφέρει. Γι' αυτό και πίστη από πίστη διαφέρει και είναι η μία πιο ασφαλής και ακλόνητη από την άλλη.

100. Υπάρχει πίστη που γεννιέται από όσα ακούσαμε(70), και πίστη που κάνει χειροπιαστά όσα ελπίζουμε(71).

101. Είναι καλό να ωφελούμε με λόγια όσους ερωτούν, καλύτερο όμως είναι να τους βοηθούμε με την προσευχή και την αρετή. Γιατί εκείνος που προσφέρει τον εαυτό του στο Θεό με αυτές, βοηθεί και τον εαυτό του και τον πλησίον.

102. Αν θέλεις με λίγα λόγια να βοηθήσεις τον φιλομαθή, υπόδειξέ του προσευχή και ορθή πίστη και υπομονή στις θλίψεις. Γιατί όλα τα άλλα καλά με αυτά τα αποκτούμε.

103. Για εκείνα που ελπίζει κανείς στο Θεό, δεν φιλονικεί πλέον γι' αυτά με τους άλλους.

104. Αν κάθε ακούσιο έχει την αιτία του από τα εκούσια, κατά τη Γραφή, κανείς δεν είναι τόσο πολύ εχθρός του ανθρώπου, όσο είναι ο ίδιος του εαυτού του.

105. Από όλα τα κακά πρώτη είναι η άγνοια, δεύτερη η απιστία.

106. Ν' αποφεύγεις τον πειρασμό με υπομονή και προσευχή. Αν αντιστέκεσαι χωρίς αυτά, ο πειρασμός επιτίθεται δυνατότερα.

107. Ο κατά Θεόν πράος είναι σοφότερος από τους σοφούς, και ο ταπεινός στην καρδιά είναι δυνατότερος από τους δυνατούς. Επειδή τον ζυγό του Χριστού βαστάζουν(72) με πνευματική γνώση.

108. Όσα λέμε ή κάνομε χωρίς προσευχή, ύστερα βγαίνουν ή σφαλερά ή επιβλαβή, και μας ελέγχουν εμπράκτως.

109. Εξαιτίας έργων και λόγων και σκέψεως, ένας γίνεται δίκαιος. Εξαιτίας πίστεως και χάρης και μετάνοιας, πολλοί γίνονται δίκαιοι.

110. Όπως είναι ασυμβίβαστο στον μετανοούντα να υψηλοφρονεί, έτσι σ' εκείνον που αμαρτάνει θεληματικά είναι αδύνατο να ταπεινοφρονεί.

111. Η ταπεινοφροσύνη δεν είναι καταδίκη συνειδήσεως, είναι χάρη του Θεού και ακριβής πληροφορία της συμπάθειάς Του.

112. Ότι είναι το σπίτι για τον αέρα, έτσι είναι και ο νους για τη θεία χάρη. Όσο βγάζεις υλικά πράγματα μέσα από το σπίτι, τόσο έρχεται ο αέρας. Και όσο βάζεις πράγματα μέσα στο σπίτι, τόσο φεύγει ο αέρας.

113. Υλικά του σπιτιού είναι τα σκεύη και φαγητά. Υλικά του νου η κενοδοξία και η ηδονή.

114. Ευρυχωρία της καρδιάς είναι η ελπίδα στο Θεό. Εκείνο που την στενοχωρεί είναι η σωματική φροντίδα.

115. Μία και αμετάβλητη είναι η χάρη του Πνεύματος. Ενεργεί όμως στον καθένα όπως θέλει(73).

116. Όπως η βροχή που πέφτει στη γη, δίνει στα φυτά την ανάλογη με αυτά ποιότητα, γλυκιά στα γλυκά, στυφή στα πιο στυφά, έτσι και η χάρη που πέφτει στις καρδιές των πιστών χαρίζει στις αρετές τις αρμόζουσες και πρέπουσες ενέργειες.

117. Η χάρη όταν πέσει στη ψυχή, σ' εκείνον που πεινά για τον Χριστό, γίνεται τροφή. στον διψασμένο, γλυκύτατο νερό. σ' εκείνον που κρυώνει, ένδυμα. και στον κοπιάζοντα ανάπαυση. σ' εκείνον που προσεύχεται γίνεται πληροφορία. και σ' εκείνον που πενθεί γίνεται παρηγοριά.

118. Όταν λοιπόν ακούσεις τη Γραφή να λέει για το Άγιο Πνεύμα ότι «κάθησε σε καθένα από τους Αποστόλους»(74) ή ότι «όρμησε πάνω στον προφήτη»(75) ή «ενεργεί»(76) ή «λυπείται»(77) ή «σβέννυται»(78) ή «παροξύνεται»(79). και πάλι να λέει ότι «άλλοι έχουν τους πρώτους καρπούς»(80), ενώ άλλοι «είναι γεμάτοι από το Άγιο Πνεύμα»(81), εσύ να μη νομίσεις μερισμό ή μετατροπή ή αλλοίωση του Πνεύματος, αλλά πίστευε με τον τρόπο που προείπαμε, ότι είναι αμετάβλητο και αναλλοίωτο και παντοδύναμο. Γι' αυτό και όταν ενεργεί, και εκείνο που είναι μένει, και στον καθένα παρέχει το πρέπον θεοπρεπώς, δηλ. όπως αρμόζει σε Θεό. Γιατί το Πνεύμα σαν ήλιος έχει ντυθεί εντελώς πάνω στους βαπτισμένους. Ο καθένας μας πάλι στο μέτρο που έχει μισήσει τα πάθη που τον σκοτίζουν και τα έχει βγάλει από τη μέση, ανάλογα φωτίζεται. Και κατά το μέτρο που τα αγαπά, σκοτίζεται.

119. Εκείνος που μισεί τα πάθη, βγάζει από τη μέση τις αφορμές τους. Εκείνος που περικυκλώνεται από τις αφορμές, πολεμείται από τα πάθη και χωρίς να θέλει.

120. Όταν μας πολεμούν πονηροί λογισμοί, να κατηγορούμε τους εαυτούς μας και όχι την προπατορική αμαρτία.

121. Ρίζες των πονηρών λογισμών είναι οι ολοφάνερες κακίες τις οποίες με τα χέρια, με τα πόδια και με το στόμα υπερασπιζόμαστε κάθε φορά.

122. Δεν είναι δυνατό να ασχολούμαστε με οικειότητα με κάποιο πάθος κατά διάνοια, αν δεν αγαπούμε τις αιτίες του.

123. Γιατί, ποιος είναι εκείνος που ανέχεται το ντρόπιασμα, και ασχολείται διανοητικά με την κενοδοξία; Και ποιος είναι εκείνος που αγαπά την εξουθένωση, και ταραάζεται όταν τον βρίσουν; Και ποιος είναι εκείνος που έχει καρδιά γεμάτη συντριβή και ταπείνωση(82), και παραδέχεται σαρκική ηδονή; Ή ποιος πιστεύει στο Χριστό, και φροντίζει για πρόσκαιρα και φιλονεικεί;

124. Εκείνος που αποδοκιμάζεται από άλλον και δεν φιλονεικεί μήτε με λόγια, μήτε νοερά μ' εκείνον που τον αποδοκιμάζει, αυτός έχει αληθινή πνευματική γνώση, και πίστη βέβαιη παρουσιάζει στον Κύριο.

125. Εξαπατούν οι άνθρωποι στο ζύγι για να αδικήσουν(83), ο Θεός όμως αποδίδει στον καθένα το δίκαιο.

126. Αν ούτε στον αδικούντα περισεύουν, ούτε ο αδικούμενος υστερείται, άρα ο άνθρωπος περνάει από τον κόσμο σαν μια εικόνα ονείρου, και συνεπώς μάταια ταραάζεται(84).

127. Όταν δεις κανένα και στενοχωρείται επειδή τον πρόσβαλλαν πολύ, να ξέρεις

ότι αφού γέμισε με λογισμούς κενοδοξίας, τώρα με αηδία και αποστροφή θερίζει ό,τι έσπειρε στην καρδιά του.

128. Εκείνος που απόλαυσε τις ηδονές πέρα από το μέτρο, με εκατονταπλάσιες θλίψεις και στενοχώριες θα πληρώσει την αφθονία των ηδονών.

129. Ο προϊστάμενος οφείλει να λέει στον υποτακτικό το χρέος του, όταν όμως τον παρακούει, να του προαναγγέλει την επιδρομή των κακών.

130. Εκείνος που αδικείται από κάποιον και δεν ζητεί το δίκιο του από αυτόν που τον αδικεί, δείχνει ότι πιστεύει στον Χριστό και εκατονταπλάσια λαμβάνει στην παρούσα ζωή και ζωή αιώνια(85) κληρονομεί.

131. Μνήμη Θεού είναι πόνος της καρδιάς για χάρη του σεβασμού προς το Θεό. Ο καθένας που λησμονεί το Θεό, στρέφεται στις ηδονές του βίου και γίνεται αναίσθητος.

132. Μη λες ότι όποιος δεν έχει πάθη δεν μπορεί να θλίβεται. Γιατί αν δεν θλίβεται για τον εαυτό του, οφείλει να θλίβεται για τον πλησίον.

133. Όταν ο εχθρός κρατήσει στα χέρια του πολλούς λογαριασμούς των αμαρτημάτων που παραδόθηκαν στη λήθη, τότε αναγκάζει τον χρεοφειλέτη να κάνει τα ίδια αμαρτήματα και στην μνήμη, χρησιμοποιώντας εύλογα το νόμο της αμαρτίας(86).

134. Αν θέλεις ακατάπαυστα να θυμάσαι το Θεό, μην αποκρούεις ως άδικες τις θλίψεις που σου έρχονται, αλλά υπόμεινε τις συλλογιζόμενος ότι δίκαια έρχονται. Γιατί η υπομονή, με κάθε θλίψη ξαναθέτει σε κίνηση τη μνήμη, ενώ η χαύνωση λιγοστεύει το νοερό φρόνημα της καρδιάς και με την ανάπαυση φέρνει τη λησμοσύνη του Θεού.

135. Αν θέλεις να σκεπαστούν οι αμαρτίες σου από τον Κύριο(87), μη φανερώσεις στους ανθρώπους ότι έχεις αρετές. Γιατί ό,τι κάνουμε γι' αυτές, αυτό και ο Θεός κάνει για εκείνες.

136. Αν κρύψεις την αρετή σου, μην υπερηφανεύεσαι ότι τάχα κάνεις αρετή. Γιατί αρετή δεν είναι μόνο να κρύβομε τα καλά, αλλά και το να μη σκεφτόμαστε τίποτε από όσα ο Θεός απαγορεύει.

137. Μη χαιρέσαι όταν ευεργετήσεις κανέναν, αλλά όταν χωρίς μνησικακία υποφέρεις την έχθρα για το καλό που έκανες. Γιατί όπως οι νύχτες διαδέχονται τις ημέρες, έτσι και οι κακές διαδέχονται τις ευεργεσίες.

138. Η κενοδοξία, η φιλαργυρία και η ηδονή, δεν αφήνουν την ευεργεσία να μείνει καθαρή, αν οι κακίες αυτές δεν καταπέσουν πρώτα με το φόβο του Θεού.

139. Στις ακούσεις θλίψεις είναι κρυμμένο το έλεος του Θεού, το οποίο τραβά σε μετάνοια εκείνον που δείχνει υπομονή και τον γλυτώνει από την αιώνια κόλαση.

140. Μερικοί που εκτελούν τις εντολές, περιμένουν να ισορροπήσουν στη ζυγαριά με τις αμαρτίες τους. Άλλοι εξιλεώνουν Εκείνον που πέθανε για τις αμαρτίες μας. Ας αναζητήσουμε, ποιος από τους δύο έχει ορθό το φρόνημα;

141. Ο φόβος της κολάσεως και ο έρωτας της Βασιλείας των Ουρανών παράγουν την υπομονή στις θλίψεις. Και αυτό όχι από τον εαυτό τους, αλλά από Εκείνον που γνωρίζει τις σκέψεις μας.

142. Εκείνος που πιστεύει στα μελλοντικά, απομακρύνεται απροφάσιστα από τα παρόντα ευχάριστα. Εκείνος που δεν πιστεύει, γλυκαίνεται στα παρόντα και γίνεται αναίσθητος.

143. Μην πεις, πώς θα ζήσει ηδονικά ο φτωχός, αφού δεν έχει τις προϋποθέσεις; Γιατί μπορεί να ζει κανείς ηδονικά ακόμα και με τις σκέψεις του κατά τρόπο αθλιότερο.

144. Άλλο είναι η γνώση των πραγμάτων και άλλο βαθιά γνώση της θείας αλήθειας. Όσο διαφέρει ο ήλιος από τη σελήνη, τόσο η δεύτερη είναι πιο ωφέλιμη από την πρώτη.

145. Η γνώση των πραγμάτων προστίθεται στους ανθρώπους ανάλογα με την εργασία των εντολών. Η βαθιά γνώση της θείας αλήθειας, ανάλογα με την ελπίδα στον Χριστό.

146. Αν θέλεις να σωθείς και να έρθεις σε πλήρη γνώση της αλήθειας(88), να προσπαθείς πάντοτε να ξεπερνάς τα αισθητά και να προσκολλάσαι στο Θεό με μόνη την ελπίδα. Γιατί αν παρασύρεσαι χωρίς να θέλεις, θα σε πολεμούν με προσβολές οι δαιμονικές αρχές και εξουσίες. Όταν όμως τις νικάς με την προσευχή και κρατώντας την ελπίδα στο Θεό, θα αποκτήσεις τη χάρη του Θεού, η οποία θα σε γλυτώσει από τη μέλλουσα οργή.

147. Εκείνος που εννόησε ό,τι είπε ο Παύλος με τρόπο μυστικό, ότι δηλαδή η πάλη μας γίνεται εναντίον των πονηρών πνευμάτων(89), αυτός θα καταλάβει και την παραβολή του Κυρίου που έλεγε ότι πρέπει να προσευχόμαστε και να μην αποθαρρυνόμαστε(90).

148. Ο Μωσαϊκός νόμος διατάζει εξ ημέρες να εργάζονται και την έβδομη να αναπαύονται(91). Αυτό προτυπώνει ότι έργο της ψυχής είναι η αγαθοεργία με χρήματα και με πράγματα, αργία δε και ανάπαυση είναι το να πουλήσει κανείς όλα τα υπάρχοντά του και να τα δώσει στους φτωχούς σύμφωνα με το λόγο του Κυρίου(92), και αφού αναπαυθεί με την ακτημοσύνη, να ασχολείται με την νοερή ελπίδα. Σ' αυτήν την ανάπαυση και ο Παύλος μάς προτρέπει να μπούμε(93).

149. Αυτά τα λέμε όχι γιατί αποκλείομε τα μέλλοντα, ούτε και γιατί εδώ είναι η καθολική ανταπόδοση, αλλά γιατί πρέπει πρώτα να έχουμε τη χάρη του αγίου Πνεύματος να ενεργεί μέσα στη καρδιά μας και έτσι κατά αναλογία να μπούμε στη Βασιλεία των Ουρανών. Τούτο φανερώνοντας και ο Κύριος έλεγε: «Η Βασιλεία των Ουρανών είναι μέσα σας»(94). Αυτό και ο Απόστολος έλεγε: «Η πίστη είναι η πραγματικότητα αυτών που ελπίζομε»(95), και: «Έτσι και σεις τρέχετε για να κερδίσετε»(96) και πάλι: «Να δοκιμάζετε τον εαυτό σας αν στέκεστε στην πίστη. ή δεν γνωρίζετε ότι ο Ιησούς Χριστός κατοικεί μέσα σας; Αν όχι τότε είστε άξιοι αποδοκιμασίας»(97).

150. Εκείνος που γνώρισε την αλήθεια δεν αντιστέκεται στα θλιβερά περιστατικά, γιατί γνωρίζει ότι οδηγούν τον άνθρωπο στο φόβο του Θεού.

151. Οι παλιές αμαρτίες, όταν τις φέρνει κανείς στο νου του μία προς μία, βλάπτουν εκείνον που έχει καλή ελπίδα στο Θεό. Γιατί όταν ξαναγυρίσουν με λύπη, απομακρύνουν από την ελπίδα. Όταν μας έρθουν οι εικόνες τους χωρίς λύπη, βάζουν μέσα στην ψυχή τον παλιό μολυσμό.

152. Όταν ο νους αρνηθεί ολότελα τον εαυτό του και κρατήσει σταθερά την ελπίδα, τότε ο εχθρός με την πρόφαση δήθεν της εξομολογήσεως παριστάνει με εικόνες ακριβώς τα αμαρτήματα που διαπράχθηκαν, με σκοπό να ξαναζωντανέψει τα πάθη που λησμονήθηκαν με την χάρη του Θεού και να βλάψει κρυφά τον άνθρωπο. Γιατί και αν ακόμη ο άνθρωπος είναι δυνατός και μισεί τα πάθη, κατ' ανάγκην θα σκοτιστεί και θα πέσει σε σύγχυση για τα προηγούμενα αμαρτήματά μου. Αν μάλιστα είναι ακόμη στην καταχνιά και στην αγάπη της ηδονής, θα μεταφερθεί στην εποχή εκείνη και θα ασχοληθεί με εμπάθεια με τις προσβολές του εχθρού, ώστε η μνήμη αυτή θ' αποδειχτεί σύνδεσμος με τα προηγούμενα και όχι εξομολόγηση.

153. Αν θέλεις να προσφέρεις στο Θεό ακαταδίκαστη εξομολόγηση, μην αναφέρεις ένα-ένα τα παραστρατήματα, αλλά να υπομένεις με γενναιότητα τις συνέπειές τους.

154. Τα λυπηρά και δυσάρεστα έρχονται εξαιτίας των αμαρτιών που κάναμε πρωτύτερα και φέρνουν μαζί τους ό,τι πρέπει για κάθε αμαρτία.

155. Εκείνος που έχει γνώση και γνωρίζει την αλήθεια, εξομολογείται στο Θεό όχι με την ανάμνηση εκείνων που έπραξε, αλλά με την υπομονή των θλιβερών που του έρχονται.

156. Όταν αποβάλλεις τους σωματικούς κόπους και την εξουδένωση, μη λες ότι θα μετανοήσεις με άλλες αρετές. Γιατί η κενοδοξία και η αναισθησία, από τη φύση τους δουλεύουν στην αμαρτία ακόμη και με εύλογες προφάσεις.

157. Όπως τις αρετές τις γεννούν κόποι και καταφρονήσεις και ύβρεις, έτσι και τις κακίες τις γεννούν ηδονές και κενοδοξίες.

158. Κάθε σωματική ηδονή προέρχεται από προηγούμενη ανάπαυση. Την ανάπαυση πάλι την γεννά η απιστία.

159. Εκείνος που βρίσκεται κάτω από την εξουσία της αμαρτίας, δεν μπορεί μόνος του να νικήσει το σαρκικό φρόνημα, γιατί έχει τον ερεθισμό ακατάπαυστο και εγκατεστημένο μέσα στα μέλη του.

160. Όσοι είναι εμπαιθείς πρέπει να προσεύχονται και να υποτάσσονται, επειδή μόλις μπορούν με βοήθεια να πολεμήσουν τις κακές συνήθειες των περασμένων αμαρτιών τους.

161. Εκείνος που αγωνίζεται με υποταγή και προσευχή εναντίον του σαρκικού θελήματος, είναι αγωνιστής που μεταχειρίζεται καλή μέθοδο, εκδηλώνοντας το νοητό πόλεμο με την αποχή από τα αισθητά.

162. Εκείνος που δεν εγκαταλείπει το θέλημά του για χάρη του θελήματος του Θεού, πεδικλώνεται στα δικά του έργα και γίνεται υπόδουλος των εχθρών δαιμόνων.

163. Όταν δεις δύο κακούς να έχουν αγάπη ο ένας προς τον άλλον, να γνωρίζεις ότι ο ένας βοηθεί στα κακά θελήματα του άλλου.

164. Ο υπερήφανος και ο κενόδοξος ευχαρίστως κάνουν ανταλλαγή μεταξύ τους. Ο υπερήφανος επαινεί τον κενόδοξο επειδή του φέρεται δουλικά, ενώ ο κενόδοξος εκθειάζει τον υπερήφανο που τον επαινεί συνεχώς.

165. Ο ακροατής που αγαπά το Θεό, και από τα δύο μέρη προμηθεύεται ωφέλεια. Όταν αναγνωρίζεται για το αγαθό, γίνεται προθυμότερος. Όταν ελέγχεται για το

κακό, αναγκάζεται να μετανοεί. Πρέπει σύμφωνα με την πρόδοό μας να έχουμε το βίο, και σύμφωνα με το βίο οφείλομε να προσφέρουμε στο Θεό τις προσευχές μας.

166. Καλό είναι να τηρούμε την κυριότερη εντολή και για τίποτε άλλο να μη φροντίζομε ή να προσευχόμαστε, αλλά μόνο να ζητούμε τη Βασιλεία και το λόγο του Θεού(98). Αν όμως ακόμη φροντίζομε για κάθε μία ανάγκη, οφείλομε και για κάθε μία να προσευχόμαστε. Γιατί εκείνος που χωρίς προσευχή κάνει κάτι ή φροντίζει, δεν ευδοκιμεί. Και αυτό είναι που είπε ο Κύριος: «Δίχως εμένα δεν μπορείτε να κάνετε τίποτε»(99).

167. Εκείνον που παραβλέπει την εντολή της προσευχής, χειρότερες παρακοές τον περιμένουν, και η μία στην άλλη τον παραδίνει σαν δεσμώτη.

168. Εκείνος που παραδέχεται τα παρόντα θλιβερά για χάρη της αναμονής των μελλοντικών αγαθών, έχει βρει την γνώση της αλήθειας. Και εύκολα θα απαλλαγεί από την οργή και από την λύπη.

169. Εκείνος που προτιμά την κακουχία και την περιφρόνηση, για χάρη της αλήθειας, βαδίζει τον αποστολικό δρόμο, σηκώνοντας το σταυρό και δεμένος με αλυσίδα(100). Εκείνος που χωρίς αυτά προσπαθεί να προσέχει στην καρδιά του, πλανάται και πέφτει σε παγίδες του διαβόλου(101).

170. Ούτε τους κακούς λογισμούς χώρια από τις αιτίες τους, ούτε τις αιτίες χώρια από τους λογισμούς μπορούμε να νικήσομε. Γιατί όταν το ένα μόνον μέρος αποβάλομε, σε λίγο μέσω του άλλου, πηγαίνομε και στα δύο.

171. Εκείνος που από φόβο να μην κακοπαθήσει ή εξαιτίας ονειδισμού φιλονικεί με τους ανθρώπους, ή εδώ με συμφορές περισσότερο κακοπαθεί ή στον μέλλοντα αιώνα κολάζεται ανελέητα.

172. Εκείνος που θέλει να αποκλείσει κάθε κακό συμβάν, οφείλει με την προσευχή να κάνει μια σχετική συναλλαγή με το Θεό. Να κρατά μέσα στο νου την ελπίδα στο Θεό, αλλά και κατά δύναμη να παραβλέπει τη φροντίδα των αισθητών.

173. Όταν ο διάβολος βρει τον άνθρωπο να ασχολείται χωρίς ανάγκη με τα σωματικά, πρώτα του αφαιρεί τη γνώση των θείων. Κατόπιν και την ελπίδα στον Θεό, την κόβει σαν κεφάλι.

174. Αν ποτέ αξιωθείς και πάρεις οχυρό τόπο της προσευχής, τότε μην παραδέχεσαι την γνώση των πραγμάτων που σου προσφέρει ο εχθρός, για να μην χάσεις το μεγαλύτερο καλό. Επειδή είναι καλύτερο με τα βέλη της προσευχής να τον κατατοξεύσεις αποκλεισμένο στα χαμηλά, παρά να συναναστρέφεις αυτόν

που μας προσφέρει τα φάρμακα και μηχανεύεται να μας αποσπάσει από την εναντίον του δέηση.

175. Η γνώση των πραγμάτων, σε ώρες πειρασμού ή ακηδίας ωφελεί τον άνθρωπο, σε ώρες όμως προσευχής συνήθως τον βλάπτει.

176. Αν σου δόθηκε από το Θεό να διδάσκεις και δε σε ακούνε, να θλίβεσαι νοερά χωρίς να ταραζέσαι φανερά. Γιατί όταν θλίβεσαι, δεν θα καταδικαστείς μαζί με αυτόν που σε παρακούει. Αν όμως ταραζέσαι, θα έχεις πειρασμό στο ίδιο πράγμα.

177. Όταν διδάσκεις και εξηγείς, μην κρύψεις τα πρόποντα από τους παρόντες. Τα κόσμια και ευπρεπή να τα πεις καθαρότερα, τα σκληρά με υπαινιγμούς.

178. Εκείνου που δεν είναι στην υποταγή σου μην του πεις το σφάλμα κατά πρόσωπο. Γιατί αυτό είναι δικαίωμα εξουσίας μάλλον, παρά συμβουλής.

179. Εκείνα που λέγονται στον πληθυντικό, γίνονται σε όλους ωφέλιμα, γιατί παρουσιάζονται στον καθένα σαν το περιεχόμενο της συνειδήσεώς του.

180. Εκείνος που μιλεί ορθά οφείλει να πιστεύει ότι παραλαμβάνει από το Θεό τα λόγια. Η αλήθεια δεν είναι αυτού που μιλά, αλλά του Θεού που ενεργεί.

181. Μ' εκείνους που δεν έχεις ομολογία υποταγής τους, μη φιλονεικείς μαζί τους, όταν αντιστέκονται στην αλήθεια, για να μην διεγείρεις μίσος όπως λέει η Γραφή(102).

182. Εκείνος που υποχωρεί στον υποτακτικό του όταν φέρνει αντιρρήσεις που δεν πρέπει. Τον παραπλανά σ' αυτό το πράγμα και τον προετοιμάζει να παραβαίνει τις υποσχέσεις της υποταγής.

183. Εκείνος που με φόβο Θεού συμβουλεύει ή τιμωρεί όποιον αμαρτάνει, προξενεί στον εαυτό του την αντίθετη από το σφάλμα αρετή. Εκείνος όμως που μνησικακεί και από κακία επιπλήττει και υβρίζει, περιπίπτει στο ίδιο πάθος σύμφωνα με τον πνευματικό νόμο.

184. Εκείνος που έμαθε καλά το νόμο, φοβάται το νομοθέτη. Κι επειδή τον φοβάται αποφεύγει κάθε κακό.

185. Μη γίνεις διπρόσωπος, αλλιώς δηλ. στα λόγια κι αλλιώς στη συνείδηση. Τον άνθρωπο αυτόν η Γραφή τον θέτει κάτω από κατάρα(103).

186. Υπάρχει ο ειλικρινής που λέει την αλήθεια και οι ανόητοι τον μισούν, κατά τον Απόστολο(104). Και υπάρχει άλλος που υποκρίνεται και γι' αυτό τον αγαπούν.

Όμως καμιά από αυτές τις ανταποδόσεις δεν κρατάει πολύ καιρό, γιατί ο Κύριος αποδίδει στην ώρα του στον καθένα το πρέπον.

187. Εκείνος που θέλει να αποφύγει τα μελλοντικά λυπηρά, οφείλει να υποφέρει με ευχαρίστηση τα παρόντα. Και έτσι ανταλλάσσοντας νοερά το ένα πράγμα με το άλλο, με μικρές θλίψεις θα ξεφύγει μεγάλες τιμωρίες.

188. Βάλε ασφάλεια στα λόγια σου για να μην καυχηθείς και φύλαγε το νου σου να μη νομίσεις ότι είσαι κάτι, για να μην παραχωρήσει ο Θεός και πράξεις τα αντίθετα. Γιατί το αγαθό δεν κατορθώνεται από μόνον τον άνθρωπο, αλλά με την βοήθεια του Παντεπόπτη Θεού.

189. Ο Θεός, ο Οποίος τα πάντα επιβλέπει, όπως μας δίνει τις ανταμοιβές που αξίζουν τα έργα μας, το ίδιο κάνει και για τους λογισμούς μας και για τις εκούσιες σκέψεις μας.

190. Οι ακούσιοι λογισμοί ξεφυτρώνουν από προηγούμενη αμαρτία, οι εκούσιοι από την ελεύθερη θέλησή μας. Λοιπόν, αίτιοι των πρώτων είναι οι δεύτεροι.

191. Στις κακές σκέψεις που μας έρχονται χωρίς να θέλομε, ακολουθεί λύπη. Γι' αυτό και σύντομα εξαφανίζονται. Σ' αυτές όμως που μας έρχονται με την πρόθεσή μας, ακολουθεί χαρά, γι' αυτό και δύσκολα γλυτώνομε από αυτές.

192. Ο φιλήδονος λυπάται στις κατηγορίες και τις κακοπάθειες. Ο φιλόθεος στους επαίνους και τις πλεονεξίες.

193. Εκείνος που δεν γνωρίζει τις τιμωρίες του Θεού, βαδίζει νοερά ένα δρόμο που έχει από τη μία και την άλλη γκρεμούς και από κάθε άνεμο εύκολα αναποδογυρίζεται. Όταν επαινείται, καμαρώνει και φουσκώνει. Όταν τον κατηγορούν, πικραίνεται. Όταν τρώει καλά, γίνεται ασελγής. Όταν κακοπαθεί, οδύρεται. Όταν εννοεί, επιδεικνύεται. Όταν δεν εννοεί, προσποιείται. Όταν πλουτεί, αλαζονεύεται. Όταν φτωχαίνει, υποκρίνεται. Όταν φάει άφθονα και χορτάσει, γίνεται θρασύς. Όταν νηστεύει γίνεται κενόδοξος. Με εκείνους που τον ελέγχουν, φιλονεικεί. Εκείνους που του δίνουν συγγνώμη τους θεωρεί ανόητους.

194. Αν λοιπόν δεν λάβει από τον Χριστό κάποιος τη χάρη Του για να αποκτήσει γνώση της αλήθειας και φόβο Θεού, όχι μόνον από τα πάθη, αλλά κι απ' όσα λυπηρά του συμβαίνουν, τραυματίζεται σοβαρά.

195. Όταν θέλεις να βρεις λύση σε πρόβλημα περίπλοκο, ψάξε γι' αυτό, τι αρέσει στο Θεό, και θα βρεις την λύση του την ωφέλιμη.

196. Σ' εκείνα τα πράγματα που ευαρεστείται ο Θεός, σ' αυτά και όλη η κτίση

υπηρετεί. Σ' εκείνα που ο Θεός αποστρέφεται, και η κτίση αντιστέκεται.

197. Εκείνος που αντιστέκεται στα λυπηρά συμβάντα, πολεμά χωρίς να το γνωρίζει τη διαταγή του Θεού. Εκείνος που τα παραδέχεται, γνωρίζοντας καλά γιατί έρχονται και ότι από το θέλημα του Θεού προέρχονται, αυτός, κατά την Γραφή υπομένει τον Κύριο(105).

198. Όταν σου έρθει πειρασμός, θλίψη και συμφορά, μη ζητάς γιατί και μέσω τίνος ήρθε. Ζήτησε να τον υποφέρεις μ' ευχαρίστηση, χωρίς λύπη και χωρίς μνησικακία.

199. Ξένο κακό δεν μας προσθέτει αμαρτία, αν εμείς δεν το παραδεχτούμε με κακές σκέψεις.

200. Αν δεν μπορούμε να βρούμε εύκολα άνθρωπο που ευαρέστησε το Θεό χωρίς πειρασμούς, πρέπει να ευχαριστούμε το Θεό για ό,τι μας συμβαίνει.

201. Αν δεν αποτύγχανε ο Πέτρος στο νυχτερινό ψάρεμα(106), δε θα πετύχαινε στο ψάρεμα της ημέρας. Και αν δεν πάθαινε τύφλωση στα μάτια ο Παύλος(107), δεν θα ανέβλεπε στο νου. Και αν ο Στέφανος δε δεχόταν συκοφαντία ως βλάσφημος, δεν θα άνοιγαν οι ουρανοί για να δει το Θεό(108).

202. Όπως η κατά Θεόν εργασία λέγεται αρετή, έτσι και η αναπάντεχη θλίψη λέγεται πειρασμός.

203. Ο Θεός πείραζε τον Αβραάμ, δηλαδή τον στενοχωρούσε προς το συμφέρον του κι όχι για να μάθει τι είδους ήταν, γιατί τον γνώριζε Εκείνος που γνωρίζει τα πάντα και πριν από την ύπαρξή τους. Ήθελε να του δώσει αφορμές για την τέλεια πίστη.

204. Κάθε θλίψη ελέγχει την κλίση του θελήματος, αν κλίνει στα δεξιά ή στα αριστερά. Γι' αυτό η θλίψη που μας συμβαίνει λέγεται πειρασμός, επειδή παρέχει πείρα, δηλαδή φανερώνει στον θλιβόμενο τα κρυφά θελήματά του.

205. Ο φόβος του Θεού μας αναγκάζει να πολεμούμε την κακία. Όταν εμείς πολεμούμε, την πολεμεί η χάρη του Θεού και την αφανίζει.

206. Σοφία δεν είναι μόνο να γνωρίζουμε με φυσική συνέπεια την αλήθεια, αλλά και το να υπομένομε σαν δική μας την πονηρία εκείνων που μας αδικούν. Γιατί εκείνοι που έμειναν στην πρώτη περίπτωση, φούσκωσαν από υπερηφάνεια. Εκείνοι όμως που έφτασαν στη δεύτερη, απέκτησαν ταπεινοφροσύνη.

207. Αν θέλεις να μην πειράζεσαι από τους πονηρούς λογισμούς, να καταδέχεσαι εξουδένωση της ψυχής σου και θλίψη της σάρκας του. Κι αυτό όχι σε μερικά, αλλά

σε κάθε καιρό και τόπο και πράγμα.

208. Εκείνος που γυμνάζεται με τη θέλησή του στις θλίψεις, δε θα κατακυριευτεί από τους ακούσιους πονηρούς λογισμούς. Εκείνος που δεν καταδέχεται τα πρώτα, αιχμαλωτίζεται από τα δεύτερα και χωρίς να θέλει.

209. Όταν αδικείσαι και σκληραίνει η καρδιά σου και τα σπλάχνα σου, μη λυπάσαι, επειδή αυτό έγινε κατ' οικονομίαν, αλλά με χαρά να ανατρέπεις τους λογισμούς που ξεσηκώνονται, γνωρίζοντας ότι με τον αφανισμό των λογισμών, μόλις αυτοί εμφανιστούν, αφανίζεται και το κακό. Αν όμως οι λογισμοί εξακολουθούν αδιάκοπα, τότε και το κακό μεγαλώνει.

210. Χωρίς συντριβή καρδιάς είναι αδύνατο να απαλλαγείς από την κακία. Δίνει συντριβή στην καρδιά η εγκράτεια από τα τρία αυτά: ύπνο, τροφή και σωματική ανάπαυση. Η αφθονία αυτών φέρνει τρυφή και ηδονική ζωή, και αυτά δέχονται τους πονηρούς λογισμούς και είναι αντίθετα στην προσευχή και στην πρέπουσα διακονία.

211. Αν σου έλαχε να διατάξεις αδελφούς, φύλαγε την τάξη σου και μην σωπάσεις και δεν πεις τα δέοντα, επειδή υπάρχουν αντιλέγοντες. Και αν υπακούουν θα έχεις μισθό για την αρετή τους. Αν παρακούουν, πάντως να τους συγχωρήσεις και θα λάβεις τα ίσα από Αυτόν που είπε: «Συγχωρείστε και θα συγχωρηθείτε»(109).

212. Με πανήγυρη μοιάζει κάθε θλίψη. Εκείνος που ξέρει να εμπορεύεται, θα κερδίσει πολλά. Εκείνος που δεν ξέρει ζημιώνεται.

213. Εκείνον που δεν υπακούει με το πρώτο, μην τον βιάζεις με φιλονεικία, αλλά το κέρδος που έχασε εκείνος, κέρδισέ το εσύ. γιατί περισσότερο από τη διόρθωση εκείνου, θα σε ωφελήσει η ανεξικακία σου.

214. Όταν η βλάβη τους ενός αφορά σε πολλούς, τότε δεν πρέπει να μακροθυμείς ούτε να ζητείς το συμφέρον σου, αλλά το συμφέρον των πολλών για να σωθούν. Επειδή η αρετή που αφορά σε πολλούς είναι πιο ωφέλιμη από την αρετή που αφορά σε έναν.

215. Αν κανείς πέσει σε οποιαδήποτε αμαρτία και δεν λυπηθεί ανάλογα με το σφάλμα, εύκολα πέφτει πάλι στο ίδιο δίχτυ.

216. Όπως το λιοντάρι δεν πλησιάζει με φιλικά αισθήματα το δαμάλι, έτσι η αναισχυντία δεν δέχεται ευχάριστα τη λύπη για τις αμαρτίες.

217. Όπως λύκος με πρόβατο δεν συνέρχονται για να τεκνοποιήσουν, έτσι ο χορτασμός δεν συνέρχεται με τον πόνο της καρδιάς για να γεννήσουν αρετές.

218. Κανείς δεν μπορεί να έχει πόνο και λύπη κατά Θεόν, αν δεν αγαπήσει πρωτύτερα τις αιτίες τους.

219. Ο φόβος του Θεού και ο έλεγχος για τα σφάλματά μας προξενούν λύπη. Η εγκράτεια και η αγρυπνία συντροφιάζουν με τον πόνο.

220. Εκείνος που δεν διδάσκεται από τις εντολές και τις συμβουλές της Γραφής θα χτυπηθεί με μάστιγα αλόγου και κεντρί του όνου(110). Αν δεν τα δεχτεί κι αυτά, τότε με φίμωτρο και χαλινάρι θα σφιχτεί από το λαιμό(111).

221. Εκείνος που εύκολα νικιέται από τα μικρά, εξ ανάγκης έχει υποδουλωθεί και στα μεγάλα. Εκείνος που καταφρονεί τα μικρά, με τη βοήθεια του Κυρίου θα αντισταθεί στα μεγάλα.

222. Μην προσπαθείς με ελέγχους να ωφελήσεις εκείνον που καυχιέται για αρετές. Γιατί ο ίδιος άνθρωπος δεν μπορεί να αγαπά και την επίδειξη και την αλήθεια.

223. Κάθε λόγος του Χριστού φανερώνει έλεος και δικαιοσύνη και σοφία του Θεού. Τούτων τη δύναμη βάζει μέσω της ακοής στις ψυχές όσων ακούν μ' ευχαρίστηση. Γι' αυτό, οι ανελεήμονες και άδικοι που τον άκουσαν με δυσαρέσκεια, δεν μπόρεσαν να εννοήσουν τη σοφία του Θεού, αλλά και τον Διδάσκαλο τον σταύρωσαν. Ας προσέξομε λοιπόν κι εμείς αν ακούμε μ' ευχαρίστηση. Γιατί ο ίδιος είπε: «Όποιος με αγαπά θα φυλάξει τις εντολές μου. Θα τον αγαπήσει ο Πατέρας μου, θα τον αγαπήσω κι εγώ και θα του φανερώσω τον εαυτό μου»(112). Βλέπεις πώς έκρυψε μέσα στις εντολές τη φανέρωσή Του; Απ' όλες λοιπόν τις αρετές, εκείνη που τις περιλαμβάνει όλες είναι η αγάπη προς τον Θεό και τον πλησίον, που προέρχεται από την αποχή από την ύλη και την ησυχία των λογισμών.

224. Το γνωρίζει αυτό ο Κύριος και μας παραγγέλει: «Μη φροντίσετε για το αύριο»(113). Και είναι σωστό. Γιατί εκείνος που δεν έχει απαλλαγεί από την μέριμνα της ύλης, πώς θα απαλλαγεί από τους πονηρούς λογισμούς; Κι εκείνος που είναι περικυκλωμένος από λογισμούς, πώς θα δει πραγματική την αμαρτία που σκεπάζουν οι λογισμοί; Αυτή είναι σκοτάδι και ομίχλη της ψυχής, που προήλθε από πονηρές σκέψεις και πράξεις. Ο διάβολος πειράζει με προσβολές πονηρών λογισμών, δε βιάζει όμως αλλά υποδεικνύει την αρχή. Ο άνθρωπος με φιληδονία και κενοδοξία ευχαρίστως ανταποκρίνεται. Γιατί αν και δεν ήθελε από διάκριση, αλλά στην πράξη ευχαριστιόταν και παραδεχόταν. Εκείνος που δεν είδε την καθολική (γενική) αμαρτία, τότε θα παρακαλέσει να απαλλαγεί από αυτήν; Εκείνος

που δεν καθαρίστηκε, πώς θα βρει τον τόπο της καθαρής φύσεως; Κι εκείνος που δεν τον βρήκε, πώς θα δει τον εσωτερικότερο οίκο του Χριστού; Αφού είμαστε οίκος Θεού κατά τον προφητικό και ευαγγελικό λόγο και τον αποστολικό(114).

225. Πρέπει λοιπόν ακολουθώντας αυτά που είπαμε παραπάνω, να ζητήσουμε να βρούμε τον οίκο, και με προσευχή να επιμένουμε να «κρούμε», ώστε ή τώρα ή κατά την ώρα του θανάτου μας να μας ανοίξει ο Κύριος και να μη μας πει επειδή αμελήσαμε, «Δεν γνωρίζω από που είστε»(115). Όχι μόνο χρεωστούμε να ζητήσουμε και να λάβουμε, αλλά και ό,τι λάβουμε να φυλάξουμε. Επειδή υπάρχουν μερικοί που το έχασαν, αφού το έλαβαν. Γι' αυτό, των πραγμάτων που προείπαμε, ψιλή γνώση ή και τυχαία πείρα, ίσως και οψιμαθείς και νέοι κατέχουν. Την εργασία όμως την υπομονετική κι επίμονη, μόλις διαθέτουν οι ευλαβείς και πολύπειροι γέροντες, οι οποίοι από απροσεξία πολλές φορές την έχασαν και με εκούσιους κόπους την αναζήτησαν και την βρήκαν. Αυτό και εμείς να μην παύουμε να κάνουμε μέχρις ότου την αποκτήσουμε μόνιμα.

226. Αυτές τις λίγες εντολές του Πνευματικού Νόμου ξεχωρίσαμε από τις πολλές. Αυτές και ο μέγας Ψαλμωδός(116) προτρέπει ακατάπαυστα να μαθαίνουμε και να πράττουμε όσοι συνεχώς ψάλλουμε στο όνομα του Κυρίου μας Ιησού. Σ' αυτόν ανήκει η δόξα και το κράτος και η προσκύνηση, τώρα και στους αιώνες. Αμήν!

*****

- 50. Λουκ. 17, 10.
- 51. Α' Κορ. 15, 3.
- 52. Ματθ. 25, 21.
- 53. Α' Κορ. 8, 1.
- 54. Ρωμ. 5, 8.
- 55. Β' Κορ. 5, 15.
- 56. Ματθ. 16, 27.
- 57. Λουκ. 3, 11.
- 58. Λουκ. 14, 33.
- 59. Γαλ. 5, 16-17.
- 60. Ψαλμ. 50, 19.
- 61. Ματθ. 19, 30.
- 62. Ψαλμ. 72, 28.
- 63. Ματθ. 5, 44.
- 64. Ματθ. 25, 14-30.
- 65. Παροιμ. 16, 8.
- 66. Α' Παρ. 16, 14.
- 67. Ματθ. 24, 20.

68. Ιερ. 28, 9.
69. Γαλ. 5, 22.
70. Ρωμ. 10, 17.
71. Εβρ. 11,1.
72. Ματθ. 11, 29.
73. Α΄ Κορ. 12, 11.
74. Πραξ. 2, 3.
75. Α΄ Βασιλ. 11, 6. 16, 13.
76. Α΄ Κορ. 12, 11.
77. Εφ. 4, 30.
78. Α΄ Θεσ. 5, 19.
79. Ησ. 63, 10.
80. Ρωμ. 8, 23.
81. Πραξ. 2, 4 κ.α.
82. Ψαλμ. 50, 19.
83. Ψαλμ. 61, 10.
84. Ψαλμ. 38, 7.
85. Μαρκ. 10, 30.
86. Ρωμ. 7, 23.
87. Ψαλμ. 31, 1.
88. Α΄ Τιμ. 2, 4.
89. Εφ. 6, 12.
90. Λουκ. 18, 1.
91. Εξ. 20, 9.
92. Ματθ. 18, 21.
93. Εβρ. 4, 11.
94. Λουκ. 17, 21.
95. Εβρ. 11, 1.
96. Α΄ Κορ. 9, 24.
97. Β΄ Κορ. 13, 5.
98. Ματθ. 6, 33.
99. Ιω. 15, 5.
100. Πραξ. 28, 20.
101. Α΄ Τιμ. 6, 9.
102. Παροιμ. 9, 8.
103. Σ. Σειρ. 28, 13.
104. Γαλ. 4, 16.
105. Ψαλμ. 26, 14.
106. Λουκ. 5, 5.

107. Πραξ. 9, 8.
108. Πραξ. 6, 13. 7, 56.
109. Ματθ. 6, 14.
110. Παροιμ. 26, 3.
111. Ψαλμ. 31, 9.
112. Ιω. 14, 21.
113. Ματθ. 6, 34.
114. Ιω. 14, 23. Α΄ Κορ. 3, 16. Εβρ. 3, 6.
115. Λουκ. 13, 25.
116. Ψαλμ. 1, 2 κ.α.

(πηγή: Φιλοκαλία των Ιερών Νηπτικών, μεταφρ. Αντώνιος Γαλίτης, εκδ. Το περιβόλι της Παναγίας, 1986, α΄ τόμος, σελ. 143-162).

Πηγή: stonagona.blogspot.gr